

In memoriam: fra Vicko Kapitanović

U znak zahvalnosti prema nedavno preminulom prof. dr. fra Vicku Kapitanoviću, umirovljenom profesoru crkvene povijesti na KBF-u u Splitu, veliki vicekancelar i provincijal fra Joško Kodžoman predslavio je svetu misu u studentskoj kapeli u petak, 20. studenoga 2015. godine. U koncelebraciji su bili dekan KBF-a prof. dr. sc. Anđelko Domazet, prof. dr. doc. don Josip Dukić, drugi profesori na KBF-u i gvardijan samostana na Trsteniku fra Petar Milanović Trapo. Na misi su sudjelovali franjevački i dijecezanski bogoslovi, studenti i studentice KBF-a te drugi zaposlenici. Pjevanje je predvodio fra Frano Bosnić.

Veliki vicekancelar KBF-a na početku je pozdravio dekana, profesore, studente, zaposlenike KBF-a i naglasio kako je „fra Vicko sve nas zadužio svojim životom i radom. Ova molitva neka bude za mir i spokoj njegove duše, a nama poticaj da i mi ostavimo trag rada i vjere“. U propovijedi je o. Provincijal ukratko progovorio o smislu smrti koju možemo promatrati na ljudski i kršćanski način, o fra Vickovu životu i radu te naglasio kako nas i svetopisamska čitanja potiču na zahvalnost Bogu za dar osobe fra Vicka Kapitanovića koji je posjedao jasnoću pogleda prema Bogu i narodu, pa i na samu smrt. Kratko pred smrt fra Vice je rekao kako „nije važno što smo učinili u životu nego kakvi ćemo doći pred Gospodina“, prenio je fra Joško njegove riječi, i završio kako se zahvalnošću sjećamo zajedništva s fra Vickom i njegova doprinosa Crkvi, Provinciji i KBF-u te pozvao još jednom na razmišljanje o organiziranju znanstvenog skupa u fra Vickovu čast.

Drugi dio komemoracije održan je u velikoj dvorani KBF-a gdje je na početku dekan KBF-a u Splitu prof. dr. sc. fra Anđelko Domazet rekao: „*Poštovani nastavnici, studenti i djelatnici KBF-a!* Ovom prigodnom komemoracijom želimo iskazati poštovanje prema osobi i djelu našeg pok. fra Vicka. Naša komemoracija prožeta je molitvom, razmišljanjem i sjećanjem.

Zahvaljujem, ocu Provincijalu za njegovu nazočnost i za predsjedanje svetoj misi na kojoj smo molili za pokojnog fra Vicka. Molitvom dodirujemo svjetove koji nas približavaju onima koji su prešli "modru rijeku".. Sjećanjem dotičemo ono što još jedino imamo od naših pokojnika - njihova upisanost u nas i u postojanje; život koji smo dijelili s njima, njihov značaj i ljubav, riječi i geste...

U ovakvim prigodama uvijek iznova stojimo pred tajnom smrti koja nas potiču na razmišljanje o smislu svega, o vječnosti, o totalitetu stvarnosti, te se unutar tih razmišljanja otvara prostor dubine i širine kršćanske vjere. Smrt, osobito ona nenadana, neželjena, pred nas uvijek postavlja pitanje radikalnoga povjerenja, radikalne vjere u smisao postojanja. Smrt, kršćanski gledano, druga je riječ za najuzvišeniji trenutak postojanja, za onaj iznenađujući susret s dobrim Bogom licem u lice.

Franjo Asiški nazivao je smrt - sestra smrt, a to je činio zato što je već unaprijed gledao svoj ulazak u Očevu kuću kao ono nježno privijanje u zagrljaj Oca koji je izašao pred njega i čekao ga raširenih ruku da zagrlji svoje dijete, svoga "maloga brata", svoga "beskorisnoga slugu".

Nadalje, vjera u uskrsnuće od nas traži da se ne zadržavamo na grobovima, uz smrt, nego da smjelo krenemo u darivanju drugima u svakidašnjici.

Kažu da postoje dva načina kako ljudi mogu proživjeti svoj život na ovoj zemlji. Prvi u fokus stavlja uspjeh, novac, slavu, ambiciju. Drugi je usmjeren na ljubav, pažnju i dobrotu koju ćemo tijekom života podijeliti s drugima i na to kakvi ćemo ostati u njihovim sjećanjima.

Za fra Vicu nas vežu lijepe uspomene, jer je bio ugodan i drag čovjek, dobar profesor, odan prijatelj, pouzdan suradnik, zaljubljenik u crkvu i civilnu povijest. Svatko je mogao od njega dobiti potporu, savjet i sugestiju, počevši od studenata pa do njegovih kolega... Njegovo je djelovanje bilo uvijek usmjereno k jednoj želji: da svu svoju snagu i znanje iskoristi za dobrobit svoje zajednice - franjevačke i akademske, za dobrobit studenta i Katoličke crkve, završio je dekan Domazet, a potom najavio prof. dr. doc. don Josipa Dukića, pročelnika Katedre crkvene povijesti.

Prof. dr. sc. don Josip Dukić ukratko se osvrnuo na fra Vickov život, radni opus, njegovu znanstvenu, nastavnu i istraživačku djelatnost. Na završetku svog izlaganja istaknuo je kako podržava objavljivanje radova koje je fra Vicko pripremao kao i organizaciju znanstvenog skupa.

Na završetku komemoracije dekan KBF-a fra Anđelko Domazet zahvalio je „Bogu za brata našega fra Vicu, svećenika i redovnika, profesora i odgajatelja“, a zatim nadodao „što reći na kraju? Želim se u ime svih nazočnih oprostiti od njega jednom snažnom biblijskom slikom kojom možemo sebi predložiti zbilju uskrsnuća koju je, vjerujemo, iskustveno doživio i fra Viče: *Bog će prebivati s njima... I otkrće im svaku suzu s očiju te smrti više biti neće, nit tuge, ni jauka, ni boli više neće biti jer- prijašnje uminu. (Otk 7,16)* Hvala ti, fra Vicko, što si bio s nama! Odmara u Božjem zagrljaju na dosezima svojega za sve nas korisnoga i primjernog života! Počivao u miru Božjem!“, završio je prof. Domazet.

